

Чрез директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –

гр.....

До Административен съд – гр.....

Ж А Л Б А

от

ЛНЧ:.....

гр..... ул.....

№..... вход..... етаж.....,

апартамент №.....

гражданин/ка на Украйна с предоставена временна закрила
в Република България

п р о т и в

Заповед № ЗСПД/...../.....от Г.
на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) –
гр.....

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН / ГОСПОЖО АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ,

На2023 г. ми бе връчена горепосочената заповед отказ за отпускане на
еднократна помощ за детето ми, ЛНЧ:.....,
гражданин на Украйна с предоставена временна закрила в Р. България.

Като мотиви за отказа се сочи, че семейството ми не попада в кръга от лица, посочен
в чл. 3, т. 5 от ЗСПД.

Оспорвам процесния административен акт като незаконосъобразен въз основа на
СЪОБРАЖЕНИЯ:

Макар действително чл. 3, т. 5 ЗСПД да съдържа ограничение, отнасящо за семейства
на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната и изисква
международен договор, по който Република България да е страна, същото е в противоречие
с нормите Закона за убежището и бежанците, който се явява специален по отношение на
Закона за семейните помощи за деца и урежда правата и задълженията на лицата, получили
временна закрила.

Съгласно чл. 39, ал. 1, т. 4 от ЗУБ чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане. Семейните помощи за деца са вид социално подпомагане, целящо да подкрепи родителите, отглеждащи деца на територията на Р. България.

Самата Директива 2001/55/ЕО на Съвета на ЕС от 20 юли 2001 година относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица (Директива за временна закрила, ДВЗ) предвижда в чл. 13, т. 2, че държавите-членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от "Социални грижи" на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби са налице в ЗУБ и, следователно, приложими спрямо лица с временна закрила като административния орган е бил длъжен да ги съобрази при постановяване на обжалвания акт.

Пради това е безспорно, че като лица с предоставена временна закрила, аз и членовете на семейството ми имаме право на социално подпомагане съгласно чл. 39 от ЗУБ вр. чл.13, т.2 от ДВЗ. Безспорно е и че Законът за социалното подпомагане изрично включва в кръга на лицата с право на социални помощи чужденците, ползващи се с предоставена временна закрила (чл.2, ал.6 от ЗСП).

Вярно е, че претендираната помощ по реда на ЗСПД е наречена "семейна помощ", а не „социално подпомагане“. Независимо обаче от наименованието ѝ, обвързването на този вид помощ с минимален размер на получаван доход и посещаването на училище, водят до извода, че тя съставлява вид социално подпомагане, тъй като отговаря на законовата дефиниция за социално подпомагане в чл. 2, ал. 2 от ЗСП.

В този смисъл и с оглед на правното естество на отказаната помощ като вид социално подпомагане, считам че разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД е в противоречие със разпоредбите на чл.39 от ЗУБ и чл. 2, ал. 6 от ЗСП.

Това противоречие следва да бъде разгледано и в контекста на поетите международноправни задължения на Република България относно правата на детето.

Съгласно Конвенцията за правата на детето, приета от Общото Събрание на ООН на 20 ноември 1989 г., ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. (ДВ, бр. 32 от 23.04.1991г., обн., ДВ, бр. 55 от 12.07.1991г., в сила от 3.07.1991г.) предвижда, че държавите-страни по Конвенцията зачитат и осигуряват правата, предвидени в тази Конвенция, на всяко дете в пределите на своята юрисдикция без каквато и да е дискриминация, независимо от расата, цвета на кожата, пола, езика, религията, политическите или други възгледи, националния, етническият или социалният произход, имущественото състояние, инвалидност, рождение или друг статут на детето или на неговите родители или законни настойници.

Чл. 4 от Конвенцията за правата на детето гласи, че държавите-страни по конвенцията са длъжни да предприемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за осъществяване правата, признати в нея. По отношение на икономическите, социалните и културните права държавите – страни по конвенцията трябва да предприемат такива мерки в максималната степен възможна с оглед на техните ресурси, и когато е необходимо, в рамките на международното сътрудничество.

От своя страна, чл. 27, ал.1 от Конвенцията ясно предвижда, че държавите трябва да признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. Текстът на ал.3 на същата норма гласи, че държавите - страни по конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, следва да предприемат необходимите мерки с цел да

подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда – *да предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището (курсив мой).*

Съгласно нормата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Република България е ратифицирала ООН Конвенцията за правата на детето без резерви в допустимия им обхват съгласно чл. 51 от нея, както и без поправка съобразно механизма по чл.50, респективно - приложение намира и разпоредбата на чл. 41 от нея, съгласно която разпоредби на ООН Конвенцията за правата на детето може да не се прилагат само при наличието на по-благоприятен режим съгласно националното законодателство или международното право в сила за държавите- страни понея.

Тези положения са възприети и във вече сложилата се **константна практика на съдилищата** – така, Решение №306 от 04.11.2022 г. по адм. дело № 609/2022 г. на АС В. Търново; Решение № 311 от 12.07.2023 г. по адм. дело № 192/2023 г. на АС Добрич ; Решение №915 от 19.05.2023 г. по адм. дело № 3232/2022 г. на АС Пловдив ;Решение №219 от 14.09.2023 г. по адм. дело № 434/2023 г. на АС В. Търново; Решение №873 от 28.09.2023 г. по адм. дело № 1374/2023 г. на АС Бургас и много други.

С оглед на гореизложеното,

МОЛЯ да отмените процесната заповед, с която се отказва отпускане на еднократна помощ със законните от това последици.

Представям в заверено копие следните документи като доказателства:

- 1). Заповедта на ДСП, която обжалвам;
- 2). Регистрационната ми карта на чужденец с предоставена временна закрила;
- 3). Удостоверение за раждане на детето ми – в заверен превод на български език.

Приложения: 1 екземпляр от жалбата с доказателствата за ответника ДСП и банкова квитанция за платена държавна такса.

С уважение: _____
(подпис)

До Административен съд -

М О Л Б А

от, ЛНЧ:.....

гр....., ул.....

№....., вход..... етаж....., апартамент №.....

гражданин/ка на Украйна с предоставена временна закрила
в Република България

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН/ГОСПОЖО СЪДИЯ,

Молителят съм гражданин на Украйна с предоставена временна закрила в Република България, и не разполагам с достатъчно финансови средства или друго имущество, с което заплатя и организирам своята защита.

Известно ми е, че при промяна в обстоятелствата, на които се основава искането ми за правна помощ, съм длъжен да уведомя незабавно съда за това. В случай че не уведомя своевременно съда за промяна в обстоятелствата, се задължавам да възстановя на НБПП направените разноски, считано от момента на промяната.

Известно ми е, че в случай на осъдително решение по горното дело, в качеството си на лице, получило правна помощ, дължа разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска.

С уважение: _____
(подпис)

ДЕКЛАРАЦИЯ

за семейно и материално положение и състояние

Подписаният (та) _____,
 ЛНЧ _____ роден (а) на _____ г. в гр.(с.) _____,
 Украйна, гражданин на Украйна
 с адрес в Република България _____,
 град/село _____, ул.(ж.к.) _____
 № _____, бл. _____, вх. _____, ет. _____, ап. _____

ДЕКЛАРИРАМ:

I. Семейството ми се състои от:

II. Материално положение:

Освен получаваните трудови възнаграждения, които възлизат на _____ лв., аз и членовете на семейството ми имаме следните други доходи:

1. От свободни професии _____ лв.
2. От наеми и хонорари _____ лв.
3. Други _____ лв.

III. Имотно състояние:

Аз и членовете на семейството ми притежаваме следните недвижими имоти и моторни превозни средства:

дата:.....2023г.

гр.

ДЕКЛАРАТОР: _____
 (подпис)